

Apoštolovo požehnutí

Hošťálková 15. 5. 2022

Písně: 244, 620, 765, 392, 689

Čtení z Písma: ev. Janovo 10, 1 - 16

Text kázání: ep. Židům 13, 20 - 21

Milí bratři a sestry,

všichni si dobře umíme představit most - každý z nás jsme přecházeli nebo přejížděli přes mnoho nejrůznějších mostů. Někdy si všimneme konstrukce mostu, jindy se z něj porozhlédneme po okolí. Ale k tomu, abychom se na něm zastavili, většinou žádný důvod nemáme. Cesta prostě neustále pokračuje dál. Jedeme-li autem, věnujeme okolí jen letmý pohled - za námi jedou další auta - nestačíme nad tím ani zapřemýšlet a již je most za námi a my se dál věnujeme své cestě, protože před sebou máme především její cíl.

Občas nás ale naše cesty zavedou k nějakému mostu slavnému a známému. Může být postaven třeba přes dlouhé a hluboké údolí. Máme před sebou mohutné pilíře, které se tyčí z údolí do výšin, na kterých je most uložen. Možná nás také napadne, že někdy a někým musel být tento most postaven. Někdo jej musel naplánovat; pak se na tomto místě sešli dělníci a začali stavět pilíř za pilířem. Jak snadno se mohli z těchto vysokých konstrukcí zřítit do hlubin a nejspíš se to nejednou stalo. Dnes ale nad tímto nebezpečným místem jen projedeme, vede přes něj dobrá cesta.

Ten, kterému vděčíme za náš dnešní text z epištoly Židům, patrně na žádném takovém mostě nestál, ale v modlitbách myslel na mnohé, kteří hledali svou cestu životem. V jejich případě šlo o jiný druh cesty a jiná nebezpečí, která se jim stavěla do cesty. Ale také pohled tohoto pisatele se zastavil a ulpěl na jednom pevně zapuštěném a zbudovaném pilíři, který nebylo - a dodnes není - možno přehlédnout: na Ježíši Kristu, kterého Bůh „**vyvedl z mrtvých**“. Doslova tady čteme „**vyvedl (směrem) vzhůru z mrtvých**“, jakoby tu smrt představovala nějakou propastnou hlubinu, do které je možné a snadné se zřítit. Náš text říká:

1. Bůh je tím, který vyvádí z hlubin.

To je něco, co sledujeme v celém pašijním příběhu a k této skutečnosti neustále odkazuje i celé Písmo. Bůh je tím, který vysvobozuje z jakkoli hluboké propasti. A máme-li před očima onu pašijní událost, pak si můžeme říci: celé dění, které se tenkrát kolem Ježíše seběhlo, muselo všem kolem připadat jako jeden veliký pád do hluboké strže. Na počátku je jásot a radostné „Hosana!“ lidu, který Ježíše doprovází do Jeruzaléma, ale celé to vede stejně k Velkému Pátku - na kříž; začíná to hlubokým přátelstvím učedníků, ovšem jeho završením je Jidášova zrada, Petrovo zapření. Ptáme se: Jak hluboko je vůbec možné se propadnout!? V textu je řeč o krvi. Prolitá krev se úzce váže k bolesti, strachu a děsivé zkušenosti, před kterou se dají na útěk i učedníci. Myslíme tu také na všechny diváky, kteří se Kristu vysmívají a nakonec na jeho smrt. Hlubiny utrpení jsou tu nahlíženy a pojmenovány, a přece je nikdy nemůžeme zcela poměřit a posoudit. To může udělat jen ten, který se do těchto hlubin dostane, „zřítí“.

Ale o to onomu pisateli-modlitebníku nejde. Jde mu o směr opačný. Jde o to, že Bůh Ježíše Krista z těchto hlubin „**vyvedl**“. Jde mu o Velikonoce, velikonoční ráno; o to, že Bůh svým zásahem vyvádí ze smrti do života, ze strachu do pokoje, ze samoty a osamělosti k novému shledání. Možná toto „**vyvedení**“ Ježíše Krista „*vzhůru*“ ukazuje pisateli ještě dále - až k jeho nanebe-vstoupení: Ten, který musel unést tíhu bezmoci, se stává soudcem, „*který sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího*“. Ježíš Kristus byl mocí Boží vyveden z těch největších možných hlubin. U této skutečnosti se modlitebník vděčně zastaví.

A v tomto poznání a postoji nezůstane sám. Stále znovu se děje ten div, že se lidé na své cestě zastaví a zaměří svůj pohled k Ježíši Kristu. Může se to odehrát různým způsobem. Člověk může třeba na své dovolené vstoupit do nějakého chrámu. Jeho pohled padne na mohutné pilíře a klenbu této starodávné stavby: Jaká síla víry musela stát za tímto mohutným dílem! Pohlédne na zpodoběného ukřižovaného Krista a pomyslí si: Jak veliká láska se právě zde dostává ke slovu!

Nebo se někdo může procházet hřbitovem, zastavuje se u jednotlivých starých náhrobků, čte na nich slova o zmrtvýchvstání a přemýšlí: Jak veliká naděje z těchto slov dýchá! A zamyšlen pak jde dál svou cestou. Došlo zde k jasnému setkání, ale zároveň si člověk zachoval svůj odstup. Je to jako kdyby si ze své vyvýšené pozice prohlížel celé údolí, které se nachází hluboko pod ním, a přece přehlédl nebo nepohlédl k Tomu, který se do těchto hlubin smrti dostal a musel se jimi protřpět, Bůh jej však z těchto hlubin dostal. Ale ještě to druhé, co můžeme vysledovat v našem textu:

2. Bůh je tím, který se zneklidněného a vylekaného chopí a postaví jej pevně na cestu, po které může jít opět dál.

Ten, který se v našem textu dostává ke slovu **má jasně před svýma očima Ježíše Krista**. Hovoří s ním. Jeho modlitba je jako most, spojovací cesta. Není jen tím, který si vše se zájmem prohlédl a - nic dál. Jeho pozice je zásadně jiná. Ale na tomto místě, na kterém stojí, v jeho nitru také začíná narůstat neklid, a to - kvůli sobě, kvůli jiným i všem, o kterých ví. Ze svého místa se pokusil pohlédnout pod sebe do údolí a tento pohled jej velmi znepokojil. Vždyť se tam dolů někdo může zřítit! Jestliže někdo na tomto místě zůstane stát, bude ohrožen na životě, může mu lehce uklouznout noha, může se těžce zranit nebo přijít o život. Je to riziko zůstat stát na tomto místě!

Starý člověk zůstane sám a nejistě se ptá: „*Co bude dál? Jak mám dále žít? Musím se ve svém životě skutečně stále více propadat do mlčení a samoty?*“ - Těžce nemocný člověk si říká: „*Už jsou ty bolesti neúnosné, nejsem schopen se jim bránit. Je z této nemoci ještě nějaké východisko?*“ - Člověk, který žije v rozvráceném manželství, se ptá: „*Co dál? Jak dál? Dá se takto vůbec smysluplně žít?*“ - A ještě jiný se již jen pasivně odevzdává tomu, co se na něj valí a říká si: „*Vždyť ono je to úplně jedno jak se zachovám. Ať udělám cokoli, vyjde to nastejno. Z této situace se nemohu nikdy dostat.*“

Všechny tyto situace a otázky, které si při nich klademe se vždy dají přirovnat k onomu pohledu dolů, do hlubin. Je to něco, co trápí „**až do krve**“, o které je řeč také v našem textu. Upomíná to na smrt, zřícení se do hlubin ze všech jistot a nadějí, kterými jsem přece žil, které mi žít pomáhaly, ze kterých jsem se těšil a radoval.

Ten, který se zde modlí, má právě toto na zřeteli a jeho modlitbu je možné opsat slovy: „*Pane, dej, aby byl onen most, který jsi zde vybudoval, všem dobře zřetelný! Je přece zde. Je pevně položen a jistě ukotven. Nikdo se nemusí do hlubin zřítit!*“

Vždyť ty jsi právě proto zemřel a proto jsi byl také Bohem pokoje vyveden ze smrti.“ Tento člověk jistě ví: Tento Most vydrží a unese cokoli a ti, kteří se chtěli v úleku a zděšení zastavit a zůstat stát, se mohou na tuto cestu s důvěrou spolehnout a pustit se po ní. Odvážili-li se toho, pak budou neustále znovu a jasněji poznávat, že jejich cesta má pokračování - vede ze strachu k nové, nepředstírané radosti, ze samoty k neočekávaným setkáním, z mlčení a strnulosti k nové životní aktivitě, kde bude mít své místo smích i pláč, ale především jistota a nehynoucí naděje.

Ježíš, kterého Bůh „**vyvedl z mrtvých**“, je v našem textu nazván „**velikým pastýřem ovcí**“. Jako pastýř je tím, který jiné vede a razí jim spolehlivou a bezpečnou cestu. Tato cesta nemusí vypadat jako rovná silnice, může se vinout i nejistým a nerovným terénem. Ale všechny nebezpečné hlubiny jsou na ní přemostěny. A modlitba apoštola se nám tu má stát spolehlivým zábradlím které toho, kdo se touto cestou pustil zprava i zleva zabezpečí, aby se nezřítit do propastných hlubin. Tak mohou ti, kteří by se ve strachu chtěli v chůzi zastavit, jít dál a jiné k této cestě vybízet. V prosbě modlitebníka nepřeslechnutelně zní, že je to Bůh sám, který se nás ujímá a vede naše kroky. „**Bůh pokoje... vás posílí ve všem dobrém, abyste plnili jeho vůli; on v nás působí to, co se mu líbí, skrze Ježíše Krista**“.

Je mnoho mostů, bratří a sestry, přes které se musíme v našem životě pouštět. Jsme v tomto světě jako poutníci. Neustále jsme nuceni opouštět důvěrně známá a jistá území a dostávat se do oblastí nových, která mají svá překvapení. Při tom vždy hrozí nebezpečí, že se může někdo cestou ztratit, zřítit se ze svých nadějí; může začít o smyslu této cesty pochybovat, obrátit se zpět a nikdy tak nedosáhnout cíle. Cesta přes takový most si vždy žádá důvěru, spolehnutí, odvalu.

Ti, za které se v našem textu Písma apoštol na modlitbách přimlouvá, a kteří mu především leží na srdci, jsou těmi, kteří jdou cestou víry spolu s ním. Těm by také rád řekl: „*Nechte se vést Tím, který zná každou propast a hlubinu života; Tím, kterého Bůh sám kvůli nám vyvedl ze smrti.*“ „**Jemu bud' sláva na věky věků!**“

Amen.